

som mangfoldige andre Gjenstande. Man har nu sat sig saa fast i den Mening, at Skatten paa Arv skal blive et Middel til at udfylde Affabet i Stempelskatten, og derfor søger man at udfordre det. Jeg skal, som sagt, ikke føre dette Stridspunkt videre; det gaaer med det som med det næste Punkt, jeg skal omtale, at der skal en vis Tid til enhver Overveelse, forinden man kommer til at kunne beqvemme sig til at følge det Simple og Naturlige. Jeg kan forsaavidt opgive det, hvormi Talen er i dette Punkt, fordi det ikke ligger for med den samme Vigtighed, og jeg kan saaledes lade være at opfordre det ærede Thing til at stemme derimod; men jeg er fuldkommen overbevist om, at den Afstemning, vi under Ministerens Auspicer kommer til under Nr. 9, vil i sig selv være vrang. Naar det ærede Medlem for Kjøbenhavn har sagt, at man hellere maatte stemme for det under Nr. 10 stillede Forslag end for Forslaget under Nr. 9, saa vil jeg ikke kunne være enig med ham deri, fordi man ved at stemme for Vindringsforslaget under Nr. 9 sætter Tingene paa et Princip, som man maa see at holde fast, som er nødvendigt i hele vort communale Beskatningsystem; man sætter den urigtig paa dette Princip, man fastholder en Feil, man viger tilbage for den simple og naturlige Ting, som er det, at naar en Skat er betalt, saa er det en Afgang i Indtægten; men naar da den samme Indtægt nydes paa et andet Sted, saa ligger den igjen der for som fuld Indtægt og har ikke Afregning at gjøre med noget Andet; men dog spørges kun: hvilken Indtægt har Du efterat dine Udgifter ere dækkede? Skatten er en Beskatning paa min Tilværelse i Staten; saaledes maa man betragte alle andre Skatter, og altsaa ogsaa denne. Det, at man tager et Individ i Staten, der skal bære en vis Indtægtskat, og slækker ham paa en vilkaarlig Maade i to Stykker, og tager saa det Halve til hver af de paagjældende to Communer, er aldeles feilagtigt. De have ikke hver med den halve Mand at gjøre; de have hver især at gjøre med ham som en Heelhed efter den forskjellige Stilling, han indtager paa hvert Sted. Jeg skal imidlertid ikke i dette Dieblif videre forfølge dette. Jeg er saa overbevist om, at de udivillede Forhold, hvori

man vil komme ved at forsøge paa at løse Dpagaven, saaledes som det her er foreslaaet, ville antage saa store Dimensioner, at man vil komme til at erkjende, at man maa gaae en anden og simplere Vej. Beskatter man min Indtægt paa et Sted, saa er den ikke mere min Indtægt, naar jeg tager andetsteds hen, men har jeg desforuden paa et andet Sted en Indtægt af 2000 Rd., saa beskattes den der. Man vil især begribe det let, dersom vi faae en Statsindtægtskat. Spørger man, hvilke af de to Skatter, Stats- eller Communeskatten, der have Fortrinnet, saa troer jeg, Statskatten har Fortrinnet, og jeg skal nærmere søge at vise det. Naar en Mand har 1200 Rd. som fuld Skatteindtægt, har han med 2 pCt. at betale 24 Rd., og Communen kan altsaa ikke beskatte ham af 1200 Rd., men kun af de 1100 Rd. (M. Hage: Det er naadigt!). Det er naadigt, siger den ærede Rigsdagsmand! Ja, streng har jeg aldrig forlangt, at man skulde være, men hvis den ærede Rigsdagsmand vil have mere Naade, da kan jeg ikke indlade mig derpaa. Jeg gjentager det, de Herrer Mørk, Stant og Tørst skulle ikke have Lov at flytte ud af Byen, efterat de have faaet belyst, slukket deres Tørst og gjort reent, de skulle blive og betale for hvad de have faaet. Det kan være gavnligt for Byen, hvad der er sleet, men det er ikke dem, som mindst have paakaldt disse Goder og som trængte mindst dertil, der skulle betale meest derfor. Man siger i Almindelighed, at man skal lade Naade gaae for Ret, men jeg siger, at man skal i dette Tilfælde lade Retten gaae for Naaden. Dog jeg skal ikke opholde mig længere ved dette Punkt, men kun gjøre opmærksom paa, at jeg ikke under nogen Betingelse kan give min Stemme til, hvad jeg betragter som en urigtig Grundsætning, saaledes som den her er nedlagt, det nemlig: at betragte en Mand som en Heelhed i Staten og ikke lade ham staae overfor Communen som en Heelhed, naar Spørgsmaalet kun er om Communen og ikke om Staten.

Ordføreren: Jeg troede med Hensyn til Forslaget under Nr. 6 at have sagt det Forbødne, da jeg sidst havde Ordet; men da det ikke synes saa, skal jeg nu gjentage det. For